

ventninger. I Virkeligheden har jeg ikke sidet i noget Udvalg, der har behandlet en Ministers Lovforslag, hvor der fra alle Sider har været en saa ringe Begeistring som i dette Udvalg for Indenrigsministerens Jernbanelov (Berg: Der har været saa megen mere udenfor Udvalget). Sa, det synes jo, at vi nu i det sidste Dieblit have faaet en ganske overdreven Begeistring udenfor Udvalget; men den tror jeg ikke meget paa. Udvalget var kommet temmelig langt ind i sine Forhandlinger, uden at det faae ud til, at der vilde komme Noget ud af Loven, støttet af et Flertal. Forfikkede saa Medlemmer, ogsaa for mig, stillede det sig saaledes, at Interesser for de Baner, Ministeren havde foreslaaet, var meget ringe. Der var andre Ting, som for os staa som meget mere magtpaaliggende, deriblandt navnlig direkte Forbindelse dels mellem Landsdelene, dels mellem Danmark og Udlandet. Det Resultat, som tilfikkede kom ud af Udvalgets Forhandlinger, skylbtes en vis praktisk realpolitisk Bevægelse, idet enkelte Medlemmer efter at have opgivnet at kunne faae noget Stort ud af Loven, sagde til sig selv og andre Medlemmer: Det er dog saa særdeles heldige Konjunkturer for at faae Noget, Alt er billigt, Materialier ere billige, Arbeidskraft er billig, det er dog ønskeligt, at vi i det Nar, vi komme ind i, kunne faae gjort Noget, selv om det er lidt. Det var den ringe Begyndelse til det andet Affnit af Udvalgets Forhandlinger, som endte med den Indstilling, der nu foreligger paa det store Flertals Begne om Banerne Struer-Ødsund, Faaborg-Ringe og Skjern-Herning. Jeg vil sige, at for dette praktiske Hensyn var der ingen Tvivl i Udvalget om, at denne, om jeg saa maa sige, mere funde, reale Sands vilde faae Tilslutning ogsaa i det andet Thing, at man kunde regne paa, at der vilde være en saadan almindelig Opfattelse, som kunde enes om, hvad der i og for sig var muligt, selv om det kun var lidt. Det falbt os intet Dieblit ind, at den ærebe Indenrigsminister skulde reise Indvending imod at faae den halve Del af sin Lov. Det er Noget, vil jeg sige, som er forekommet os fuldstændig overraskende. De Grunde, som den ærebe Minister har anført for sit Standpunkt, forekomme mig i Virkeligheden ogsaa at være saa lidet vel funderede, at der er Grund til at vedligeholde denne Overraskelse, som den ærebe Minister har vaet hos Udvalgets Medlemmer. Den ærebe Minister anførte især to Ting som Indvendinger mod denne Lov. For det Første er der i denne Lov, sagde han, kommet en Begrænsning, som Ministeren ikke kunde synes om, og dernæst er der ikke noget Princip i Lovforslaget, som det foreligger fra Udvalgets Haand. Svad for det Første Begrænsningen angaar, vilde jeg kunne forstaa denne Tankegang, naar den ærebe Ministers Lovforslag var fremtraadt som et organisk Hele, naar der havde været indre Sammenhæng og Forbindelse i dette Lovforslag, naar de

6 Baner, som den ærebe Minister har foreslaaet, udgjorde saadanne bestemte Led af en bestemt Plan, at, naar et af dem falbt ud, blev det Hele noget Andet. Dersom der var saadanne Ting i den ærebe Ministers Forslag, vilde jeg kunne forstaa, at han vilde sige: Nu er min Tanke saaledes forvansket og forhutlet, at jeg ikke kjender den igjen; nu sætter jeg ingen Pris derpaa. Men er det virkelig saaledes? Jeg tror, at vi i Udvalget ikke have kunnet pine denne indre Tanke der saaledes skulde knytte disse Baner uopløselig til hinanden. For os har det stillet sig saaledes, at det var 6 aldeles vilkaarlige Banestumper, der ikke havde anden Forbindelse, end at de stode paa samme Stykke Papir; det har ikke stillet sig for os, som om der var indre Sammenhæng derimellem. Disse Banestumper have hver for sig den ene lige saa megen Selvstændighed og Uafhængighed som den anden. Det er ser Boller i samme Suppe, og der er ikke Noget, der binder dem sammen andet end den Terrin, hvori de anrettes. Fra det Synspunkt kunde jeg virkelig ikke forstaa, at der laa noget særlig Uovervindelig i at nyde denne Ret stykkevis. Svad nu de enkelt Baner angaar, de, som den ærebe Minister beklagede sig over ere skudte ud, og de, som ere satte ind i Stedet, da ser jeg heller ikke, at den ærebe Minister egentlig har stærke Grunde at fremsføre. Faaborg-Ringe-Baner er jo, som allerede fremhævet af den ærebe Ordfører, den ærebe Ministers egen Bane. Jeg forstaa egentlig ikke, hvad den ærebe Minister havde imod dem Andet, end at han var noget misfornøiet med den Befolknings Standhaftighed, der skulde nyde godt af denne Bane; men det forekommer mig virkelig at være en meget haard Hævn at tage over disse vantelmødige Menneker at bevøje dem Banen, fordi de ikke ganske have holdt sig saaledes, som den ærebe Minister har ønsket, at de skulde holde sig. Den anden Grund, at Folkene omkring Alsens skulde have samme Føie til at vente en Jernbane i dette Dieblit, kan være god i og for sig; men jeg vil sige, at der er en Mangfoldighed af Menneker, der kunne gjøre akkurat det Samme gjældende som Befolkningen omkring Alsens. Jeg ser ikke, hvad der er veien for at nævne en hel Snes Baner, der ligesaa godt kunne komme og sige: Svorfor skulle vi vente? Jeg vil med Hensyn til denne Alsensbane for mit Vedkommende sige, at, foruden hvad der ellers kan tale imod den, er der ogsaa en anden mere æsthetisk Grund, som gjør, at jeg i Dieblittet ikke ønsker at stemme for den. Det er jo en Bane, som vi have havt paa Dmtale en Gang før her i Thinget i en hel anden Forbindelse, og jeg vil sige, at jeg fik det Indtryk af Forhandlingerne, at denne Bane meget vel kunde blive liggende ude i Valgbevægelsen en lille Stund endnu, inden vi atter se den her i Thinget. — Svad Herningbanen angaar, har der jo ikke været nogen stor Sympathi for den i Udvalget; de Betæneligheder,